

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň Mgr. et Mgr. Pavly Klusáckové a Mgr. Martiny Weissové a ve věci

žalobce

A. M.

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8

proti

žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy

se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP
647485/2018/C/Reš-5477,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 23. 5. 2019 se žalobce domáhal, aby žalovaný pokračoval v řízení a rozhodl o odporu žalobce podaném proti Příkazu ze dne 21. 5. 2018, č. j. MHMP 656690/2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

2. Odpor byl za žalobce podán jeho zmocněncem P. K. dne 7. 6. 2018 aniž by současně byla doložena jeho plná moc. Žalobce připustil, že do spisu nedoložil plnou moc svého zástupce P. K., proto tak učinil dodatečně; přesto správní orgán o odporu nerozhodl ani ve lhůtě 60 dní ode dne jeho podání (tj. do dne 13. 8. 2018).
3. Zároveň žalobce upozornil, že před podáním žaloby vyčerpал zákonem požadovaný právní prostředek ochrany, jelikož se na nadřízený orgán žalovaného obrátil s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti. Nadřízený orgán žalovaného reagoval na tuto žádost podáním ze dne 23. 4. 2019, v němž konstatoval, že zástupce žalobce nebyl ke dni podání odporu oprávněn žalobce zastupovat, tudíž nečinnost žalovaného neshledal.
4. Žalobce jako zásadní žalobní námitku označil nesprávné právní posouzení nedoložení plné moci zmocněnce žalobce jako důvod pro ukončení řízení. Zdůraznil, že plnou moc do spisu dodatečně doložil a byť obsahovala datum vyhotovení starší o dva dny, než byl datum napsaný na odporu, jedná se o řádnou plnou moc; plná moc je totiž jen osvědčením o uzavření dohody o zastoupení mezi smluvními stranami; datum na plné moci *de facto* jen reflektuje okamžik, kdy je plná moc podepisována. Byl přesvědčen, že žalovaný byl povinen na základě odkladu zástupce žalobce v řízení pokračovat.
5. V následujících bodech [17] až [25] žaloby žalobce přestřel právní názor na nepravnost postupu Nejvyššího správního soudu, který vyvěšuje osobní údaje advokátů na celosvětovou síť internet; přičemž výslovně konstatoval, že se nejedná ani o žalobní ale ani o kasační námitku.
6. Závěrem žalobce navrhl soudu, aby žalovanému uložil povinnost vydat ve lhůtě 15 dnů meritorní rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 647485/2018/C/Reš-5477.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 6. 2019 odmítl veškeré žalobní námitky. Byl přesvědčen, že jádrem sporu mezi účastníky není otázka data vystavení plné moci zástupci žalobce. Naopak za podstatné ve věci označil již samotné prvotní nepředložení plné moci zástupcem žalobce (k podanému odporu) a s tím spojený následek spočívající v tom, že podaný odpor žalobce nevyvolal žádné právní účinky.
8. Akcentoval, že žalobce spolu s dalšími vzájemně propojenými osobami již v několika předchozích řízeních „opomněl“ přiložit plnou moc zmocněnce. Připomněl, že v dané věci žalovaný přípisem ze dne 27. 6. 2018 žalobci oznámil, že odpor za něj podala neoprávněná osoba; žalobce ale na tento přípis nikterak nereagoval. Poté byl žalovaný osloven zástupcem žalobce se žádostí o sdělení stavu řízení. V této souvislosti žalovaný poznamenal, že jednou z obecně známých obstrukčních taktik zástupce žalobce a osob s ním spojených je, že v různých případech tvrdí, že zmocnitel s nimi nekomunikuje; nedokáží se s ním spojit atp. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, konstatoval, že i v této věci se jedná o stále stejné obstrukční postupy skupiny osob ostře kritizované soudy.
9. Žalovaný proto navrhl soudu zamítnutí žaloby.
10. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce na předmětnou výzvu soudu neodpověděl a žalovaný s rozhodnutím soudu bez nařízení ústního jednání ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 6. 2019 výslovně souhlasil.
11. Městský soud v Praze žalobu posoudil, přičemž podle § 81 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

12. Žaloba není důvodná.
13. Při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
14. Podle § 79 odst. 1 věta první s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*
15. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*
16. Podle § 81 odst. 3 s. ř. s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.*
17. Předmětem sporu v dané věci je, zdali byl žalovaný správní orgán povinen po podaném odporu dne 7. 6. 2018 zmocněncem žalobce bez zástupčího oprávnění, zaslat žalobci výzvu k předložení plné moci dle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a činit tak další procesní úkony v řízení.
18. Ohledně skutkového stavu věci bylo soudem ze správního spisu zjištěno, že žalobci byl dne 30. 5. 2018 do vlastních rukou doručen Příkaz ze dne 21. 5. 2018, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku. Dne 7. 6. 2018 byl žalovanému doručen blanketní odpor proti Příkazu a v jeho zápatí bylo uvedeno „Zdraví P. K.“. Dne 13. 6. 2018 P. K. adresoval žalovanému písemnost nazvanou Podání odporu, v níž toliko zopakoval, že byl žalobcem zmocněn k podání odporu a že toto zmocnění přijal. Na to reagoval žalovaný a žalobci zaslal „Vyrozumění podatele o podání nepřipustného odporu“ ze dne 27. 6. 2018, v němž žalobce uvědomil o tom, že odpor ze dne 7. 6. 2018 pokládá za nepřipustný, jelikož byl podán nepřislušnou osobou. P. K. dne 5. 10. 2018 zaslal písemný dotaz na stav řízení žalovanému. Žalovaný na dotaz odpověděl dne 10. 10. 2018 tak, že mu nemůže sdělovat žádné podrobnosti o stavu daného řízení, jelikož tazatel není zplnomocněným zástupcem žalobce. Dne 19. 10. 2018 byla žalovanému zaslána kopie plné moci, již žalobce udělil P. K. plnou moc k zastupování v dané věci; plná moc byla datována dne 9. 6. 2018. Na což opět žalovaný odpověděl dne 22. 10. 2018 s odkazem na předchozí odpověď konstatováním, že odpor ze dne 7. 6. 2018 vyhodnotil jako nepřipustný.
19. Soud konstatuje, že žalobce před podáním žaloby vyčerpá všechny prostředky, které mu procesní předpisy stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, když podal dne 2. 5. 2019 Ministerstvu dopravy žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti v dané věci spolu s plnou mocí, již žalobce udělil zmocnění Mgr. V. V. ke svému zastupování ve věci ze dne 15. 11. 2018. Ministerstvo průmyslu a obchodu dopisem ze dne 17. 5. 2019 žalobci sdělilo, že ve věci neshledalo nečinnost žalovaného.
20. Soud v této souvislosti poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozhodnutí ze dne 14. července 2020, č. j. 10 As 139/2020 – 33, a ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39. V posledně jmenovaném rozhodnutí rozšířený senát v bodě [28] jednoznačně uvedl, že *„[u]platňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoúčelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoliv smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva.“ Nejvyšší správní soud sice po skutkové stránce posuzoval situaci, kdy stejná osoba podávala sama či prostřednictvím zmocněnce opakovaně podání bez podpisu; přičemž soud shledal, že „... není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, jako takové nepoživá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat. Jakkoliv se může zdát tento závěr pro účastníky tvrdý, bylo jejich volbou, že se nechali zastoupit zmocněnci, jejichž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo. Rozšířený senát zdůrazňuje, že zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů, je „poslední záchrannou brzdou“ (ultima ratio), musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (viz shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, bod 28).“ Uvedené právní závěry Nejvyššího správního soudu lze pro jejich obecnost vztáhnout i na danou věc; přestože se v nyní posuzované věci nejedná o obstrukční jednání spočívající v opakované absenci podpisu na podání účastníka, nýbrž o nedoložení oprávnění zmocněnce účastníka za něj činit úkony. V obou dotčených věcech se však jedná o podstatné vady podání, jejichž nenapravení má pro účastníka nepříznivé důsledky spočívající v jeho neúspěchu ve sporu.

21. Soud předně konstatuje, že v nyní projednávané věci žalovaný ve vyjádření k žalobě konkrétním způsobem vysvětlil důvody, které jej vedly k tomu, že úmyslně nevyzýval žalobce k předložení řádné plné moci zástupce, jež za žalobce podal odpor. Žalovaný totiž poukázal na v pořadí již třetí zcela shodné zneužívání procesních práv ze strany žalobce a osob s ním spojených, kteří opakovaně spolu s podanými odpory nedokládají plné moci svých zmocněnců. Žalovaný tato tvrzení soudu osvědčil kopiemi dvou dalších správních spisů, v nichž se P. K. dopustil zcela shodného jednání jako v dané věci, neboť společně s prvním procesním úkonem, který učinil za účastníka, nikdy nedoložil plnou moc, toliko se po určitém čase domáhal sdělení, v jakém stavu se předmětná řízení nacházejí.
22. Soud tak dospěl k závěru, že v dané věci se žalobce společně se spřízněnými osobami tím, že zároveň s odporem nedoložil plnou moc svého zmocněnce P. K. a neučinil tak ani v přiměřené době poté, dopustil opakované abuzivní praktiky (zneužití procesního práva). Tudíž žalovaný tím, že jej nevyzval k doložení plné moci, nezanedbal povinnosti správního orgánu dle § 37 správního řádu. Naopak soud s uvedeným postupem žalovaného souhlasí, jelikož pokud by jednal jinak, pak by se z jeho strany jednalo o: „... slovy rozšířeného senátu, „samoúčelnou přehlídkou zbytečných úkonů správních orgánů“, „vyprázdněným rituálem bez jakéhokoli smysluplného obsahu“. „Pomáháno“ by totiž bylo někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje, naopak veškeré kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony a pokusil se v postupu správního orgánu „vyrobit“ procesní vadu ...“ viz. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. července 2020, č. j. 10 As 139/2020 – 33.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

23. Soud shrnuje, že v dané věci došlo ze strany žalovaného ke správnému posouzení odporu za úkon zneužití práva, uvedený úkon tudíž nepožívá právní ochrany a nevyvolá sám o sobě žádné procesní důsledky. Žalovaný tak na něj nemusel nikterak reagovat, a proto soud v tomto případě neshledal nečinnost žalovaného, který na odpor nereflektoval a vyznačil právní moc na Příkazu, čímž bylo správní řízení ukončeno; soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 81 odst. 3 s. ř. s.
24. Soud dodává, že se pro nadbytečnost nezabýval posouzením platnosti plné moci, ve smyslu jejího včasného či opožděného datování, jak žalobce v žalobě namítal, jelikož toto posouzení bylo v dané věci s ohledem na výše provedené právní posouzení odporu zcela irrelevantní. Taktéž soud ponechává bez vypořádání žalobní text zabývající se neoprávněností Nejvyššího správního soudu vyvěšovat osobní údaje advokátů na internet, jelikož žalobce výslovně uvedl, že se nejedná o žalobní (ani kasační) námitku.
25. Výrokem pod bodem II. rozsudku rozhodl soud o náhradě nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má zásadně účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci však úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, tudíž soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. března 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.